

Sygn. akt V CSK 309/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

(poprzednio: R. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.)

przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 1800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. [...] sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Skarżący wnosił o wyjaśnienie zagadnienia prawnego, czy przez „ustalone zwyczaje” w rozumieniu art. 56 k.c. można rozumieć praktykę przyjętą jedynie między stronami danej czynności prawnej, bez ustalenia, czy taka praktyka obowiązuje powszechnie w danym środowisku. Wskazał też jako istotne zagadnienie prawne problem, czy oddalenie przez sąd pierwszej instancji wniosku dowodowego prowadzące do nieudowodnienia faktu o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia, wymaga od sądu drugiej instancji przeprowadzenia tego dowodu z urzędu, jeżeli strona nie zaskarżyła korzystnego dla niej wyroku.

Zagadnienia te nie są nowe. Pojęcie „ustalonych zwyczajów” w rozumieniu powołanego przepisu wyjaśniał Sąd Najwyższy kilkakrotnie, m.in. w wyroku z dnia 23 stycznia 2014 r., II CSK 251/13 z dnia 12 października 1999 r., III CKN 357/98 (oba niepubl, lecz dostępne w informatycznych publikatorach internetowych). Rozważanie tych kwestii po raz kolejny nie miałoby waloru publicznoprawnego, a jedynie służyłoby ewentualnemu korygowaniu zaskarżonego wyroku w interesie jednej ze stron, a to sprowadzałoby Sąd Najwyższy do roli sądu trzeciej instancji, niezgodnie z jego ustrojową funkcją. To samo dotyczy drugiego z przedstawionych zagadnień prawnych (zob. m.in.: wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CSK 30/11, LEX nr 1129116, postanowienie SN z dnia 12 maja 2011 r., III CSK 238/10, LEX nr 964473, wyrok SN z dnia 20 września 2007 r., II CSK 244/07, LEX nr 487508, wyrok SN z dnia 20 lutego 2004 r., I CK 213/03, LEX nr 520016). Zawarte w nich wyjaśnienia mają walor ogólny i odnoszą się także do sytuacji, w której strona nie skarżyła korzystnego dla niej wyroku.

W okolicznościach sprawy nie można mówić o oczywistej zasadności wyroku.

Wobec powyższego i w braku innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekła jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.